

Брати
Грім

Червона
Шапочка

*Брати
Грімм*

Червона Шапочка

Для дошкільного віку

*Переклад з німецької
СИДОРА САКИДОНА*

*Малюнки
ВАЛЕНТИНИ МЕЛЬНИЧЕНКО*

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1980

Г 70801-138 інф. лист. 80. 48030200
М206(04)-80

© Видавництво «Веселка», 1978,
переклад українською мовою
© Видавництво «Веселка», 1979,
ілюстрації

Ж

ила собі на світі маленька славна дівчинка. І така вже була вона мила, що всі її любили, хто на неї тільки гляне. А найдужче любила її бабуся — вже, бувало, й не знала, що дитині дати. От якось подарувала їй бабуся червону оксамитову шапочку. Та шапочка була так дівчинці до лиця, що іншої вона й носити не хотіла. Через те й прозвали дівчинку Червона Шапочка.

Одного разу мати каже до неї:

— Іди-но, доню, сюди. Ось тобі пиріг, пляшка соку, віднеси бабусі, вона вже старенька, нездужає, то нехай трохи підживиться. Рушай зараз, поки сонечко ще не припікає. Іди тихенько, спокійненько, з дороги не звертай, — бо ще впадеш та розіб'єш пляшку, тоді з чим прийдеш до бабусі? А як увійдеш до хати, то по кутках не роздивляйся, а перше привітайся чемненько.

— Я, мамо, все зроблю так, як ти велиш, — сказала Червона Шапочка, попрощалася з матір'ю і пішла.

А бабуся жила в лісі, за півгодини ходи від села. І щойно Червона Шапочка увійшла в ліс, так і зустріла вовка. Вона й не знала, що то за клятий звір, а тому зовсім не злякалася його.

— Добридень, Червона Шапочко,— сказав вовк.

— Красно дякую, вовче, добридень і тобі.

— А куди це ти чимчикуєш так рано, Червона Шапочко?

— До бабусі.

— А що ти несеш у фартушку?

— Пиріг і сік. Вчора мама напекла пирогів, то нехай і старенька недужа бабуся трохи поласує та підживиться.

— А де ж твоя бабуся живе?

— Трохи далі в лісі, з чверть годинки ходи звідсіль. Там під трьома великими дубами стоїть її хатка, а кругом хатки ліщина. Та ти, мабуть, сам знаєш де,— мовила Червона Шапочка.

А вовк собі й подумав: добрий обідець був би з цього дівчатка. Воно, певне, смачніше, ніж стара бабуся. Але треба добре поміркувати, щоб обох запопасти. Він трохи пройшовся поруч із Червоною Шапочкою, а тоді й каже:

— Червона Шапочко, а подивись-но, які гарні квіточки ростуть навколо. Чому ти й не глянеш на них? І невже ти не чуєш, як гарно співають пташечки? Все йдеш та йдеш, ніби до школи поспішаєш. А в лісі так любо гратися!

Глянула Червона Шапочка і справді побачила, що навкруги вся земля вкрита прегарними квітами, а по них танцюють сонячні зайчики. От вона й подумала: «А добре було б принести бабусі й свіжих квіточок, вона ще дужче зрадіє. Ще ж рано, я не забарюся».

І вона побігла з дороги в ліс нарвати квітів. Зірве одну квітку, а там далі ще краща, і біжить, біжить, та все далі в ліс.

А вовк тим часом не гаявся — подався просто до бабусиної хатки. Прибіг та й постукав у двері.

— А хто там?

— Це я, Червона Шапочка, принесла тобі пиріг і сік, відчини.

— Натисни клямку,— гукнула бабуся,— я слаба, нездужаю встати.

Вовк натиснув клямку, двері відчинились, і він, не промовивши й слова, стрибнув до бабусі та враз проковтнув її.

Потім натяг на себе її вбрання, посадив на голову чепець, уместився в бабусиній постелі й закрив ліжко запоною.

А Червона Шапочка все бігала за квітками. Коли вже нарвала стільки, що насилу могла піднести, згадала знову про бабусяю і подалася до неї. Дівчинка здивувалася, що двері розчинені навстіж, а коли увійшла до хати, то їй стало аж моторошно, і вона подумала: «Чого це мені так страшно сьогодні? Раніш я з такою охотою гостювала в бабусі!»

Дівчинка голосно гукнула:

— Доброго ранку!

Але ніхто не обізвався.

Тоді вона підійшла до ліжка і розсунула запону.

А там у ліжку лежить бабуся, але якась

чудна, і чепець її насунувся аж на обличчя.

— Ой, бабусю, чого це в тебе такі великі вуха?

— А щоб краще тебе чути!

— Ой, бабусю, а чого це в тебе такі великі очі?

— Щоб тебе краще бачити!

— Ой, бабусю, а чого це в тебе такі великі руки?

— Щоб краще тебе схопити!

— Бабусю, а чого це в тебе такий страшенно великий рот?

— Щоб краще тебе зжерти!

Тільки-но вовк це сказав, як прожогом схопився з постелі й проковтнув бідну Червону Шапочку.

Наситившись, вовк знову ліг у ліжко, заснув і почав так гучно хропти, що далеко було чути.

А саме на ту пору йшов повз хату мисливець та й подумав:

«Щось стара так гучно хропе, піду гляну, чи не трапилося чого з нею».

Він зайшов до світлиці, глянув на ліжко — а там лежить вовк.

— А, старий лиходію, то ось де ти! — сказав мисливець. — Давненько я тебе шукаю!

Хотів був застрелити його з рушниці, та подумав, що вовк міг ковтнути бабусю живцем, то, може, якимось пощастить її врятувати, і не вистрелив, а взяв ножиці й почав пороти черево сонному вовкові.

Розпоров трохи і бачить, щось там ясніє червоне — оксамитова шапочка!

Розпоров ще далі — аж звідтіль вискочила дівчинка й скрикнула:

— Ох, як же я злякалася! Як було темно у вовка в череві!

А потім вийшла й стара бабуся. Вона вже ледве дихала. А Червона Шапочка принесла каміння, вони напхали його вовкові в череві і зашили. Тим часом вовк прокинувся й хотів чкурнути навітиача, та каміння було таке важке, що він стрибнув, упав додолу і здох. Усі троє дуже зраділи. Мисливець обідував вовка і поніс шкуру додому. Бабуся з'їла пиріг, випила соку, що принесла Червона Шапочка, і додалося старенькій сили, а Червона Шапочка подумала: «Доки житиму, не буду більше звертати з дороги і бігати в лісі, коли мама не дозволяє».

А то ще розказують, якось, коли Червона Шапочка знову понесла бабусі пирога, здибав її дорогою інший вовк, заговорив з нею і хотів, щоб вона звернула в ліс. Але Червона Шапочка була тепер обережна, не послухалась його і пішла далі своєю дорогою, а потім розповіла бабусі, як зустрів її вовк, навіть сказав їй «добридень», але так злісно блимнув очиськами, що коли б це не на битій дорозі, то напевне з'їв би її.

— Ну, то йди замкни добре двері,— сказала бабуся,— щоб часом він знову не прийшов.

Тільки-но вони замкнули двері, як приходить вовк і гукає:

— Відчини, бабуся, я Червона Шапочка, принесла тобі пирога.

Та вони мовчать, дверей не відчиняють. Покрутився сірий коло хати, обійшов її кілька разів, потім стрибнув на стріху і став чекати, поки Червона Шапочка ввечері вертатиметься додому: тоді він її наздожене поночі і з'їсть.

Але бабуся здогадалася, що в нього на думці.

А під стріхою стояв великий кам'яний кадіб.

От бабуся й каже дитині:

— Червона Шапочко, вилий у кадіб ту воду, що в ній я вчора варила ковбасу. Червона Шапочка доти носила воду, поки великий-великий кадіб став ущерт повний. Запах ковбаси залоскотав вовкові в носі, він став принюхуватись і поглядати вниз, аж нарешті так витягну, що не втримався, гепнув із хати просто в кадіб і втопився.

А Червона Шапочка весело пішла додому, і дорогою більш ніхто її не зупиняв.

Братья Гримм. Красная Шапочка. Сказка.
Для дошкол. возр. (Пер. с немецкого
С. И. Сакидона. Рис. В. Г. Мельниченко). —
К.: Веселка, 1980. 16 с., ил.
Известная народная сказка в записи братьев
Гримм.

Г 70801—138
М206(04)—80 інф. лист. 80. 4803020000.

И(Нем)

Перекладено за виданням:

Kinder- und Hausmärchen.
Gesammelt durch die Brüder Grimm.
Aufbau-Verlag, Berlin. 1963

Братья Гримм
КРАСНАЯ ШАПОЧКА

Сказка

(На украинском языке)

Для дошкольного возраста

Перевод с немецкого
Сидора Иосифовича Сакидона

Рисунки
Валентины Григорьевны Мельниченко
Издательство «Веселка»,
Киев-4, Бассейная, 1/2

Редактор *О. М. Мокровольський*
Художний редактор *В. С. Крюков*
Технічний редактор *М. А. Калиш*
Коректор *Т. М. Тютюник*

Інформ. бланк № 2039.

Здано на виробництво 30. 03. 79.

Підписано до друку 17. 10. 79.

Формат 60×90^{1/8}.

Гарнітура звичайна нова. Друк офсетний.

Папір офс. № 1. Фіз. друк. арк. 2.

Обл.-вид. арк. 2,55. Умовн. друк. арк. 2.

Тираж 500 000. Зам. 659-0. Ціна 20 к.

Видавництво «Веселка», Київ-4, Басейна, 1/2

Львівська книжкова фабрика «Атлас»
республіканського виробничого об'єднання
«Поліграфкнига» Держкомвидаву УРСР,
Львів-5, Зелена, 20.

